

ASTELLE

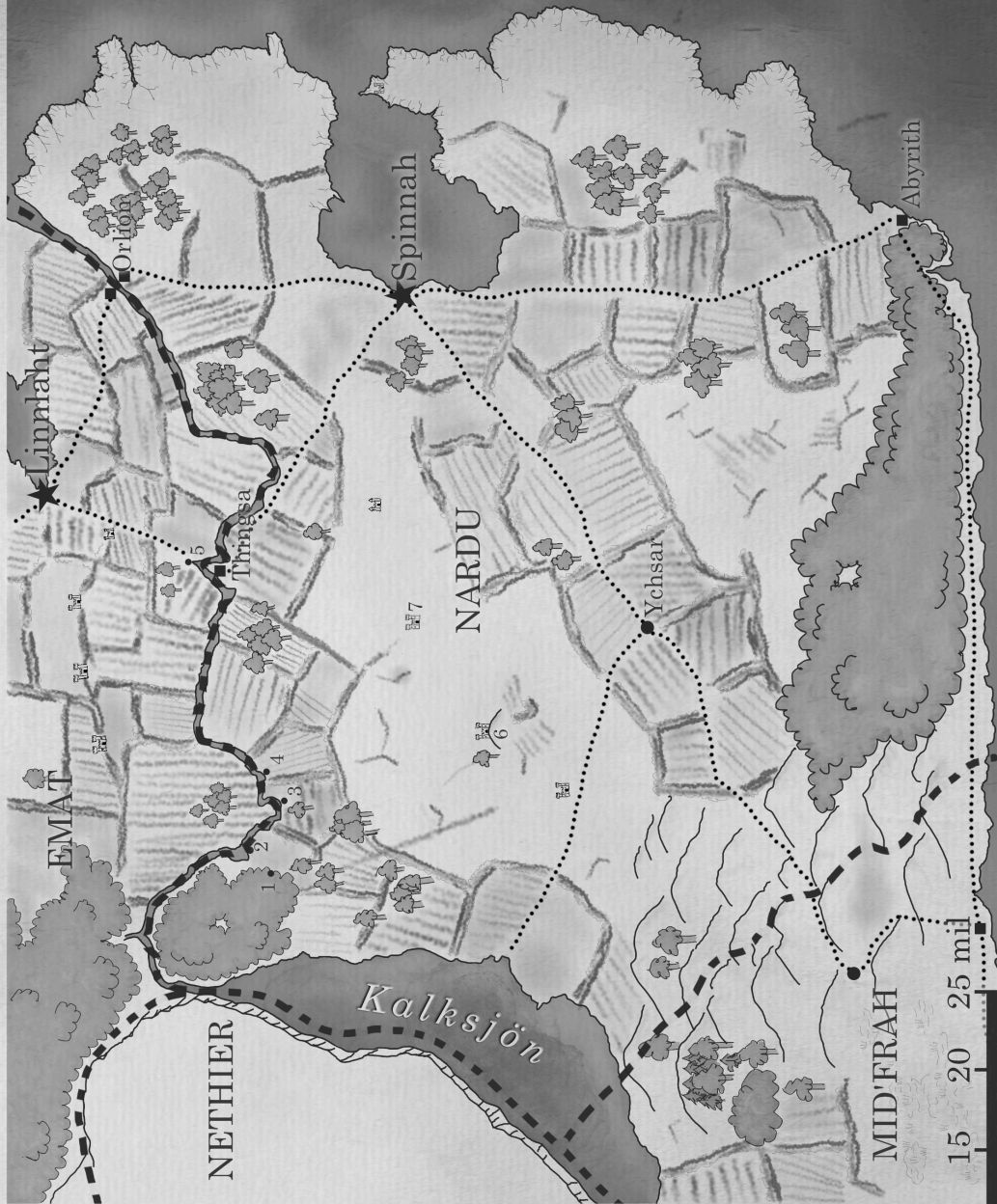

JOHAN JERNSTEDT

Astelle

Johan Jernstedt

2019-10-13

1. Astelles barndomshem
2. Teonar
3. Gwender
4. Mankor
5. Northingsa
6. Tysilbourg
7. Thingsa heds specialförband

0 5 10 15 20 25 mil

DET NORRA ÖRIKET

Schiham's gulf

SCHIHAM

EMAT

Linnlaht

NETHIER

NARDU

Spinnah

Kalksjön

Gwender

Thingsa

Detop

Ychsar

Vita staden

MID'FRAH

Abyrith

Boravia

Admed

Telion

Nestar

Österhavet

CHARVIESO

0 10 20 30 40 50 mil

Prolog

öden tittade på det brinnande infernot som tidigare varit en ganska välmående bondgård. Han gillade brasor och när en hel gård brann ner, var det alltid speciellt – varmt och mysigt som hemma vid lavafloden. Ännu så länge brann bara huvudbyggnaden, men elden riskerade snart att sprida sig till ladugården och då skulle även djuren brinna inne, men deras själar brydde sig inte Döden om på samma sätt som människornas. Han gick genom väggen in till föräldrarnas sovrum och såg att det var dags. Han svepte lien genom deras kroppar och deras själar vaknade till när de blickade ner på sig själva. De såg på Döden och varandra. Kvinnan sa till mannen att de måste få ut barnen, precis innan deras själar sögs iväg västerut mot Dödens port.

Döden gick vidare in till barnkammaren. Två av barnen var redan döda, men det tredje, en åttaårig flicka, levde fortfarande. Döden tog ett kliv tillbaka i tiden för att låta lien svepa genom de två syskonen som redan dött. Han betraktade flickan – lågorna svedde hennes hud och hon var redan allvarligt skadad, men hon verkade göra något som kylde ner huden samtidigt som det brann kraftigare bredvid henne. Han sträckte ut sitt sinne mot flickan och såg att hon undermedvetet låg och utövade kraftig magi både för att kyla ner sin kropp och överleva de giftiga gaserna. *Hon kommer nog bli mäktig med tiden*, tänkte Döden och nickade. Han kände sig lockad att ta ett kliv in i framtiden för att se vad det skulle bli av detta barn, men la sedan band på sig. Han fick bara använda sin tidsmagi för att hinna med sitt

jobb. Inte för att han råkade vara lite nyfiken. Han puffade på henne med liens skaft och talade till henne i tanken.

Här kan du inte ligga och sova. Huset håller på att brinna upp. Gå och släpp ut djuren så att de överlever.

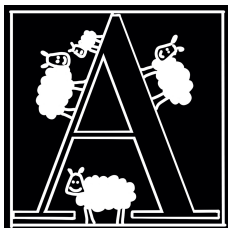
Flickan slog upp ögonen med en skräckslagen min. Hon såg på de brända kropparna i sängarna bredvid sig och kände att deras själar var borta. Mamma och pappa var också borta. Hon kastade sig ut genom fönstret och sprang över till ladugården på sina bara fötter.

Döden brukade inte blanda in känslor i jobbet – folk dog och då var han där för att skicka iväg deras själar till Dödens port och återfödelse. Men han funderade på om han gjort rätt i natt som puffat på flickan. Hon var så liten och söt, men samtidigt stark – hon förtjänade en andra chans, tyckte Döden. Om han hade tagit henne med sig, hade hon förmodligen fått jobb som själavårdare i Dödens port. Hon skulle säkert blivit duktig med tiden, men hur skulle det se ut med en liten flicka bland alla tanter? Hon skulle blivit allas lilla gullunge och tanterna skulle ha svårt att fokusera på jobbet – det var nog bättre att hon fick komma nästa gång det var dags. Förr eller senare brukade de dyka upp och Döden hade all tid i världen att vänta. Och flickan hade redan överlevt länge i den där branden.

Del 1

Det brända barnet

Häxorna

stelle såg sitt barndomshem brinna med full kraft. Lågorna var nu dubbelt så höga som husen och gav viss värme hela vägen ut på ängen där hon satt tillsammans med djuren.

”Nu är det bara vi”, sa hon tyst till Klara, det allra minsta lammet som hon höll i sin famn.

”Bää”, svarade Klara. Lammet trivdes lika bra med henne som med sin mamma och tittade upp på henne. Klara tänkte lite på mjölk, men kom på att den kom från den där ulligare mamman – inte från den lilla tvåbenta mamman som kunde låta konstigt från munnen. Den tvåbenta mamman såg annorlunda ut på ena kinden i natt men det kändes bra att ligga i hennes knä. Hon såg att en droppe vatten rullade ner för tvåbeningens andra kind. Hon sträckte på halsen och slickade i sig den. Det smakade salt och gott. Tvåbeningen gjorde något med munnen och Klara blev alldeles varm inombords.

Alla djuren hade lagt sig omkring Astelle. De två korna hade tittat slött på den enorma eldsvådan, men efter att Astelle sträckt ut sitt sinne för att lugna dem hade de tagit en tugga gräs och somnat. Deras kalvar hade lagt sig intill dem. Fåren hade varit oroligare, men kunde lugna sig med tiden. Suggan hade gått iväg och druckit lite innan hon kommit tillbaka.

Astelle kallade till sig Klaras mamma och funderade på om hon skulle kunna sova här ute på ängen med fåret som huvudkudde. Klara fick en slurk mjölk och kröp sedan upp i Astelles famn igen. Gräset var fuktigt och Klaras

mamma verkade inte helt sugen på att vara huvudkudde. Nej, det var kanske inte riktigt någon bra idé. Hon behövde nog gå bort till grannhuset och be om hjälp. Hennes mamma och pappa hade förbjudit henne att gå dit själv, för tanterna var häxor, sa föräldrarna. Men åt andra hållet var det långt till närmsta granne och hon kunde inte gå barfota ända dit och lämna djuren här. Och mamma och pappa fanns inte längre.

Astelle la Klara hos sin mamma och reste sig. Vårnatten var kylig och hon frös lite i sina tunna nattkläder efter att hon lagt ifrån sig det varma djuret. Försiktigt gick hon närmare elden för att få lite av dess förödande värme. Först nu märkte hon att något var konstigt på ena kinden – den var alldeles sträv och klibbig. Hon kom på sig själv med att hon hållit på med sina hemligheter hela natten för att minska smärtan i ansiktet och hålla djuren lugna. Det var verkligen dags att få hjälp.

Hon gick med trevande steg över den stora ängen bort till skogsbrynet där stigen till tanternas hus låg. Hon tyckte att det lät lite läskigt med häxor, så hon tänkte alltid på dem som ”tanterna” i grannhuset, för de hade alltid varit snälla mot hennes familj och hjälpt till med salvor och örter när de varit sjuka. När hon väl kommit in i skogen var stigen svår att se, för nymånens svaga ljus nådde inte ner genom det täta grenverket. Stigen var full med vassa kvistar och barr som gjorde ont i hennes nakna fötter. Hon stannade till och önskade att hon hade ljus. Hon slöt ögonen och tänkte på det på samma intensiva sätt som hon gjort första gången hon använt sina hemligheter för att det skulle sluta göra ont, en gång för ett år sedan. Hon öppnade ögonen och nu kunde hon se stigen som om ett svagt ljus strålade

ut från henne. Hon kände att det blev ännu kallare, men nu kunde hon i alla fall raska på stegen. Snart stod hon framför det stora huset som tanterna hade. De hade två stora vakthundar och hon sträckte ut sitt sinne för att lugna dem, men kom på att de lika gärna kunde få skälla så att tanterna vaknade ur sin sömn. Hon gav familjens egen hund en tanke. Clovis hade inte varit mycket till vakthund det senaste året, gammal och trött som han var. Han hade nog brunnit inne tillsammans med hennes mamma och pappa, liggandes i den stora korgen vid deras säng. Hon knackade på dörren till huset och hörde två av tanterna ropa.

”Zuulia!”

Ett stön hördes och snart tassande steg innanför dörren. Den yngsta av tanterna, som bara var lite äldre än hennes mamma, gläntade på dörren med ett ljus i handen.

”Vad gör du här mitt i natten unge?” sa hon vresigt. ”Gå hem och sov med dig!”

”Vår gård har brunnit ner. Kan ni hjälpa?”

Zuulia blinkade några gånger och tittade på henne.

”Kom in. Hur ser du ut? Fryser du?”

Astelle nickade och klev försiktigt in genom dörren. Zuulia tog med henne in i köket som var varmt och skönt. Hon fick en filt omkring sig och det kändes genast bättre när hon satte sig i kökssoffan.

”Går det att göra något åt elden?” frågade Zuulia, men Astelle bara skakade långsamt på huvudet.

”Det är bara jag kvar”, sa hon tyst. Zuulia korsade två fingrar från varje hand över bröstet och gick tillbaka till hallen och ropade.

”Esther! Sarthan! Vakna, det är Astelle, grannens lilltös. Deras gård har brunnit ner!”

Zuulia kom in i köket igen och tittade fundersamt på Astelle. Hon blåste ut sitt ljus och fnös till.

”Och hon har lärt sig lysa nu!” ropade hon till de andra. Astelle kom på sig själv och såg genast till att sluta lysa. Zuulia knäppte med fingrarna och hennes ljus började brinna igen. Hon log lite.

”Vi har märkt att du har börjat hitta din magi”, sa hon. ”Esther och Sarthan är bra på att känna av sådant, men när hela du lyser så kan inte ens jag undgå att märka det.”

”Visste ni redan att jag kan sådant?”

”Jodå, de märkte redan när du var en liten plutt att du kunde påverka andras själar. Sedan har de märkt att du även verkar kunna en del av kroppens magi. Och nu ljusmagi. Vad ska det bli av dig? Du har fyllt åtta nu, va?”

”Ja, jag fyllde i förra månaden”, svarade Astelle. Inifrån huset hördes nu de andra två tanterna komma. De klev in i köket och tittade på Astelle. Den äldsta av tanterna, Esther, makade sig ner i en av stolarna och såg på Astelle med allvarlig min, medan Sarthan gick bort till spisen och började göra i ordning en kanna te.

”Har er gård brunnit ner?” frågade Esther.

”Ja”, var det enda Astelle kunde svara. Spänningen inom henne rasade plötsligt, nu när hon förstod att hon var i säkerhet, och hon började skaka och gråta.

Sarthan ställde fram fyra koppar te och satte sig bredvid henne i soffan. Hon la en arm om Astelles axlar och Astelle kände att något lugnade sig inom henne.

”Såja, flicka lilla”, sa Sarthan. ”Berätta vad som hänt.”

Astelle stammade lite innan hon kom igång. ”Jag, jag vaknade av att jag drömde om liemannen. Han stod och tittade på mig. Jag var säker på att han skulle ta mig, men sedan petade han på mig med skaftet på lien och sa till mig att vakna och rädda djuren. Då gjorde jag det. Hela huset brann och mina syskon såg hemska ut i sina sängar. Jag kastade mig ut genom fönstret och sprang bort till ladugården. Den brann inte så mycket, men när jag fått ut alla djuren så brann den mer. Jag satt på ängen med djuren en stund och insåg att jag behövde hjälp och kom raka vägen hit, fastän mamma sagt att jag inte får.”

”Varför har hon sagt det?” frågade Esther snällt.

”Hon säger att ni är häxor”, sa Astelle tyst.

De tre tanterna skrattade tillsammans.

”Det har hon rätt i”, sa Esther när hon lugnat sig. ”Och det är därför hon besökt oss ibland. För att få hjälp med sjukdomar och annat. Men du behöver inte vara rädd Astelle. Du är redan på god väg att bli häxa du också. Men om du inte gillar ordet, får du gärna kalla det för magiker även om vi inte har något emot ordet häxa.”

”Vad menar du med att jag är en häxa?” undrade Astelle.

”Magin finns i fem former”, började Esther.

”Ljusmagi”, sa Sarthan och rummet lystes upp ett ögonblick.

”Rörelsemagi”, sa Zuulia och plötsligt började Astelles tekopp vibrera för att sedan lyftas upp en bit från sin tallrik.

”Kroppens magi”, sa Esther och rörde vid hennes kind. Smärtan som hon själv motarbetat försvann ytterligare lite.

”Elementmagi”, sa Zuulia och plötsligt brann ljuset med en låga som var fyrdubbelt så hög som innan.

”Och”, sa Esther och Sarthan tillsammans, för att sedan fortsätta med sina röster inuti Astelles huvud. *Själens magi.*

”När man är duktig inom själens magi kan man känna av om någon utövar magi i närheten”, sa Esther. ”Jag och Sarthan har märkt att du använt själens magi med djuren på gården i flera år. Nästan sedan du lärde dig att gå. Det är mycket praktisk. Sedan har vi märkt att du ibland använt dig av kroppens magi för att lindra smärta när du slagit dig. Och nu sa Zuulia att du lyste när du kom hit. Du är redan en liten magiker, men du har mycket att lära dig. Man brukar inte nå sin fulla kraft förrän man är 17-18 år, men även efter det finns det mycket att lära.”

”Oj, jag har bara tänkt på det som mina små hemligheter, för jag har märkt att de andra inte verkar ha haft lika bra känsla för djuren.”

”Så var det för oss också när vi var små”, sa Sarthan.

Astelle kände att hon borde vara oroligare och sorgsnare, men allting kändes så mysigt med de snälla tanterna och varma teet.

”Gör ni något med mig just nu?” frågade hon plötsligt.

Esther log och nickade. ”Precis som att du kan lugna djuren, lugnar både jag och Sarthan din själ just nu.”

”Men jag vill inte bli lugnad!” exploderade Astelle och försökte tränga bort tanterna ur sitt huvud. Plötsligt satt hon och skakade och grät igen. Sarthan strök henne längs armen med långa rogivande drag.

”Det är mycket lättare att prata med någon som inte är i chocktillstånd”, sa hon och Astelle lät tanternas lugnande inverkan komma över henne igen.

”Vad lyckades du rädda?” frågade Esther.

”Alla djuren”, svarade Astelle medan snyftningarna lugnade sig. ”Förutom Clovis. Han låg nog inne hos mamma och pappa. Djuren borde redan varit ute, men vi har förlorat några lamm under nätterna till räven, så vi har tagit in dem på natten.”

”Fick du inte räddat några saker?”

”Nej, inte ens en mjölkpall. Det hade varit bra att sitta på när man vaktar djuren under natten. Jag är orolig för dem. Och jag har inga skor heller. Och inga kläder.”

”Du har rätt att du borde vakta djuren”, sa Sarthan. ”Vem ska följa med?”

De tre tanterna tittade uppfordrande på varandra ett ögonblick innan de tog fram varsin tärning ur en låda och slog på bordet. Sarthan slog en etta, Zuulia slog en femma och Esther en sexa. Sarthan nickade.

”Jag blandar till en salva”, sa Esther.

”Kom så letar vi reda på något till fötterna”, sa Sarthan och ledde iväg Astelle till ett rum längre in huset. I en kista hittade hon ett par stickade sockor och ett par kängor som var alldeles för stora. ”Bättre än ingenting”, sa hon. ”Du kan låna filten för att hålla värmen och så får vi ta med två pallar att sitta på.”

Astelle tog på sig sockorna och drog åt kängorna så hårt hon kunde. Skoskav var bättre än att få vassa pinnar och stenar under fötterna. Hon rättade till filten omkring sig och följde med Sarthan ut till uthuset där de hittade varsin pall.

De lämnade tanternas hus och gick genom skogen. Sarthan gjorde något så att stigen lyste svagt.

”Hur fungerar ljusmagi?”, frågade Astelle.

”Det är en väldigt stor fråga”, sa Sarthan. ”Det jag gör nu är den enklaste formen. Jag låter stigen framför oss bli ljusare samtidigt som stigen bakom oss blir mörkare.”

”När jag lyste förut, började jag frysa.”

”Hmm, så kan det vara ibland”, sa Sarthan. ”Troligen omvandlade du din egen energi till ljusenergi. Då blir man ofta hungrig eller kall. Det brukar vara så i början. Det är viktigt att lära sig kanalisera energi så att man inte tar den från sig själv. Inom magin måste allting vara i balans. Det var det jag menade med att jag låter stigen bakom bli mörkare.”

När de kom fram till ängen, brann fortfarande ladugården, men av boningshuset syntes endast murstocken i lågornas sken. Astelle försökte känna efter om alla djuren var på plats.

”Är du orolig för djuren?” frågade Sarthan.

”Ja det är klart, de är det enda jag har.”

Sarthan hummade och de gick ner mot djuren. De satte sina pallar en bit från den brinnande ladugården. Sarthan letade reda på några grenar som hon la i en hög och gick sedan och satte eld på en gren i den stora elden. Astelle samlade ytterligare grenar som de skulle kunna mata sin lilla brasa med. Djuren höll sig en bit bort och tittade slött på tvåbeningarna. Astelle tog ett varv och önskade de alla en god natt.

”Jaha”, sa Sarthan när de väl satte sig till ro. ”Jag måste säga att jag är lite nyfiken på att titta in i din själ för att se vilken magi du har. Du har redan visat att du har krafter inom själens magi, ljusmagi och kroppens magi. De flesta som kan magi har bara krafter inom en sorts magi. Jag, Esther och Zuulia är kunniga inom två var och tillsammans kan vi alla sorterna som vi visade dig där hemma i köket.”

”Kan du titta in i min själ och se vilken magi jag kan?” frågade Astelle.

”Precis. Och det blir lättare om du själv är med på det.”

Sarthan la sin hand på Astelles huvud och slöt sina ögon.

”Jag ser att du redan nu har utövat alla magisorter förutom rörelsemagi. Intressant...”

”Ljusmagi, kroppens magi och själens magi. Vilken var den sista?”

”Elementmagi”, svarade Sarthan och tittade på Astelles ansikte.

”Men det vet jag inget om”, protesterade Astelle.

”Jag tror nog att du skyddat dig från elden på något undermedvetet sätt. Vi sa inget till dig hemma hos oss, men jag misstänker att du känner att något är fel med ditt ansikte.”

”Mmm”, svarade Astelle och förde sakta upp en hand till kinden som kändes konstig.

”Du är illa brännskadad i halva ansiktet. Om du minns hur dina syskon såg ut, så kan jag säga dig att om inte du kunnat hantera elden med magi i den där branden, så hade du varit lika bränd du. Och vi hade inte suttit här och småpratad.”

”Är det farligt med min skada?”

”Jag tror inte Esther hade släppt iväg dig om det vore någon större fara, men jag tror nog du kommer att få dras med att huden ser...” Sarthan letade efter orden, men fortsatte. ”Att huden ser lite skadad ut.”

”Ser det väldigt hemskt ut?” frågade Astelle och tänkte på sina syskons förbrända kroppar.

”Just nu ser det inget vidare ut, men sedan kommer det nog inte vara så farligt. Och om du blir duktig inom ljusmagi, har jag en del roligt att lära dig.”

”Vadå menar du?”

”Ljusmagi i sin enklaste form handlar just bara om ljus och mörker, men det är även så mycket mer och oändligt mycket svårare. Ljus är nämligen det som gör att vi ser, så länge gluggarna är öppna. Om man kan kontrollera ljuset, kan man få saker att se annorlunda ut. Fast det kräver mycket träning.”

”Kan du visa?” Astelle hade helt glömt bort varför hon satt vid en brasa vid sin brinnande ladugård. Hon misstänkte att Sarthan gjorde något med hennes sinne hela tiden, men det kändes bara bra. Och att få höra om magi var fantastiskt spännande.

Sarthan nickade och förvandlades plötsligt till den söta unga kvinnan i byns bageri. Dominique hette hon – som vanligt iförd sin bruna broderade klänning och en kortärmad vit blus med puffiga ärmar.

”Får det lov att vara en surdegslimpa”, sa Dominique med Sarthans röst och tog fram ett vackert bröd från bakom ryggen. Det vattnades i munnen på Astelle. ”Rösten kan jag inte trolla bort med ljusmagi”, fortsatte Sarthan. ”Men jag är ju även kunnig inom själens magi, så jag skulle kunna påverka dig att tro att du hör Dominique.”

Plötsligt var Sarthan tillbaka igen och log mot henne. Det lockiga bruna håret blev tunt och grått och den ljusa släta huden blev rynkig och lite fläckig. Astelle såg på henne med stora ögon.

”Kan jag göra det där?”

”Inte än, men i framtiden kanske. Jag tror att du kommer att bli väldigt duktig på magi om du vill lära dig.”

”Vad kan man ha det till?”

”Tja, olika saker.” Sarthan vred obekvämt på sig innan hon svarade. ”Vi brukar kalla sådant här för illusioner och det är magi som oftast används för att luras på ett eller annat sätt.”

”Det är fult att luras”, muttrade Astelle som ett eko av sin mamma.

”Det är det, men jag har räddat mitt eget liv med illusioner några gånger.”

”Hur då?”

”Den roligaste gången var väl när det kom tio stöddiga karlar och skulle bränna ner mitt och Esthers hus som vi hade utanför Thingsa, innan Zuulia kom med oss.” Sarthan log åt minnet. ”Vi hade känt att mannen närmade sig huset och jag skapade illusionen av två stora björnar som lugnt satt vid min sida utanför farstukvisten. När mannen dök upp på gårdsplanen med facklor i hand ropade jag åt dem att ge sig iväg. Björnarna reste sig upp och visade upp alla sina tänder. Jag hjälpte sedan männens uppjagade själar med en gnutta ren rädsla och de begav sig snabbt därifrån. Jag och Esther flyttade därifrån ganska kort därefter, så alla blev nöjda till slut. De slapp oss och vi hittade hit till den här lilla avkroken av Nardu som är mycket trevligare.”

Astelle började fundera på var hon skulle sova och hur hon skulle få mat.

”Tror du att jag kan få bo hos er några nätter tills jag kan få tag i min farbror?” frågade Astelle. ”Han brukar alltid vara så snäll när han hälsar på. Han kan säkert låta mig bo med sin familj.”

”Visst kan du få bo hos oss”, svarade Sarthan eftertänksamt. ”Det går säkert bra mer än några nätter.”

Spådomar

stelle vaknade en rejäl stund senare när solen började stiga och hade svårt att förstå hur hon kunnat sova så gott på en pall, lutad mot en tant som hon egentligen borde vara rädd för. Sarthan hade hållit liv i den lilla brasan och tittade på henne med sina små gråa ögon.

”God morgon!” sa hon. ”Jag tror det är bra om du tar ett varv på ängen. Försök känna efter om du kan hitta några djursjälar, förutom din lilla hjord.”

Astelle reste sig yrvaket och började treva efter djursjälar med sitt sinne. Hon räknade först in alla de bekanta djuren och märkte givetvis även Sarthans själ. Hon lät sitt sinne svepa över ängen och efter en stund kände hon en själ som hade likheter med en hundsjäl, fast mycket hungrigare och vildare än vad hon någonsin upplevt någon hund.

”Är det en räv eller varg?” frågade hon Sarthan tyst.

”Det är bara en räv”, svarade Sarthan. ”Jag har aldrig känt av några vargar i den här delen av skogen. Deras själar liknar rävarnas eller hundarnas, men vargen vet att den är mäktig och man kan känna igen en slags självsäkerhet i deras själar, som inte finns i mindre djur. Ta med dig en pinne och spetsa rävrackarn. Han borde kunna bli en fin pälsmössa.”

Astelle tog upp en lång pinne från rishögen de samlat och gick iväg mot räven. Innan hon hunnit fram förstod dock räven att den blivit upptäckt och smet sin väg. Hon lät blicken och sinnet svepa ett varv till runt ängen och gick sedan tillbaka till Sarthan, förvissad om att inga andra djur hotade

hennes boskap. På vägen plockade hon med sig Klara som verkade glad att se henne. Hon viftade på sin lilla svans som en glad hundvalp.

”Själens magi är synnerligen praktisk. Eller hur?” sa Sarthan när Astelle satt sig.

”Jag har bara inte tänkt på det som magi förut. Och jag kanske inte använt den sådär uttalat så ofta.”

”Nej, men vi ska göra vårt bästa för att lära dig. Och det du gjorde nyss kan du se som en första lektion.”

”Kan man övervaka sina djur i sömnen?” undrade Astelle. ”Man kan ju inte vara vaken och söka efter hungriga djursjälar hela tiden.”

”Nja, när du är vaken kommer du kunna lära dig att söka efter hotfulla själar, med tiden nästan undermedvetet. Om man börjar med att känna av sin omgivning lite då och då, kommer det till slut bli en naturlig sak, som att andas eller blinka. I början måste man givetvis lägga mycket tanke på det, men det blir enklare med åren. Men i sömnen är det svårt.”

”Finns det inget sätt?”

”Mjo, men det är svår och farlig magi. Esther har skapat en magisk sten som kan hålla vakt mot vissa saker. Så fort en människosjäl passerar staketet utanför vårt hus, blir både jag och hon varse detta.”

”Skulle man kunna göra en sådan sten för att vakta djuren?” frågade Astelle förhoppningsfullt.

”Tja, det går nog, rent teoretiskt alltså, men jag tror inte att man bör göra det.”

”Varför inte?”

”Dels tar det väldigt mycket kraft från dig att förse stenen med den lilla själ som behövs för att kunna utöva magin som den ska ha. Men sedan är det ändå inte praktiskt att få en varning att räven är nära djuren, om djuren är här på ängen och du ligger och sover långt bort. Du hinner helt enkelt inte rädda dem.”

Astelle klappade lite på Klara som låg nöjt i hennes knä.

”Hur ska jag kunna skydda djuren?”

”Det löser sig säkert”, svarade Sarthan. Astelle misstänkte att Sarthan inte riktigt förstod hur viktiga djuren var. Astelle ville inte förlora dem. De gav mjölk och ull. Och hon var väldigt förtjust i dem.

”Kan du gå och se om de vaknat i huset och om de kan få fart på frukosten”, sa Sarthan efter en liten stund. ”Jag börjar bli hungrig.”

”Javisst”, svarade Astelle och reste sig.

”Ta med hundarna också. De kan vakta djuren så länge.”

När Astelle kom in i skogen kände hon att något lämnade henne och hon började gråta igen. Sarthans sällskap hade varit så behagligt hela natten, men nu kände hon plötsligt den stora saknaden. Hon snabbade på stegen och var snart framme vid huset. Hundarna skällde och Esther öppnade dörren. Hon kände sig genast lugnare när hon såg hennes vänliga rynkiga ansikte.

”Kom in barn. Hur går det?” frågade Esther.

”Jag blev så ledsen när jag gick genom skogen och jag saknar dem så mycket. Mamma, pappa, Sabine och Bertham. Ja, Clovis också för den

delen.” Astelle lugnade sina snyftningar. ”Sarthan bad mig fråga om frukost och att jag skulle ta med hundarna till ängen så att de kunde hålla vakt.”

”Zuulia håller på med frukosten för fullt. Den är snart klar. Ta du med dig Censio och Gnaro. Tror du att du kan instruera dem och få dina djur att lita på dem?”

”Jag vet inte. Vår Clovis behövde aldrig instrueras, så jag vet inte vad som ska göras.”

”Sarthan kan säkert hjälpa dig.”

Astelle och Esther gick ut till hundarna och hälsade på dem. Esther slöt ögonen och la sina händer på hundarnas huvud.

”Nu kommer de följa dig och dina kommandon”, sa hon sedan.

Astelle sträckte ut sitt sinne för att känna efter hur lätta hundarna var att handskas med. Hon log lite när hon insåg att dessa hundar var vana vid att göra vadhelst Esther och Sarthan tänkte till dem. Hon tänkte fokuserat att de skulle gå iväg längs stigen och hundarna började genast gå. Hon ropade hejdå till Esther och hundarna gav varsitt glatt skall.

Tillbaka på ängen lät hon hundarna och alla djuren hälsa på varandra. Hon såg till att lugna sina djur så att de inte skulle vara rädda för hundarna och försökte sedan förklara för hundarna att hålla uppsikt efter ovälkomna djur. Detta var svårare och Sarthan fick hjälpa till.

När de gick genom skogen insåg Astelle vad som behövde göras. Hon behövde gå den nästan två mil långa vägen till sin farbror och berätta om eländet. Farbrodern hade inte särskilt stora ängar till sin gård, men de kunde säkert komma på något. Kanske sälja några av djuren och ha resten på bete

på Astelles äng. Sedan hade han en son som var gammal nog att sätta eget bo. Han kanske kunde ta över ägorna och bygga ett nytt hus där hennes stått.

Vid frukosten berättade Astelle om sin plan. Hon berättade att hon var ytterst tacksam för den hjälp hon fått, men ville inte belasta dem mer än nödvändigt.

”Du är ingen belastning, lilla vän”, sa Esther innan det plötsligt svartnade för Astelles ögon.

Astelle vaknade i en mjuk säng, mycket skönare än den hon haft hemma. Hon visste att hon var i tanternas hus och hon kände sig lite rädd. Inte för tanterna, utan för att hennes farbror kanske ville skada henne. Hon misstänkte att det var han som satt eld på deras hus, för hon visste att han och pappa alltid varit i luven på varandra. Hon undrade vad hon skulle ta sig till. Tanterna var jättesnälla, men de hade ingen anledning att låta henne bo hos dem även om de pratat om att lära upp henne inom magi.

Esther kom in i det lilla rummet och bar på en bricka med en handduk, en flaska och en skål.

”Vad hände?” frågade Astelle.

”Det undrar vi också”, sa Esther utan att låta helt övertygande. ”Plötsligt rasade du bara ner på bordet när vi åt frukost. Det har varit mycket för dig i natt.”

”Kan jag få bo med er? Jag är rädd för den lilla släkt jag har.”

”Jo, du berättade det vid frukosten precis innan du föll ihop. Du får gärna bo med oss. Vi blir inte yngre direkt och jag tror nog att du kan vara till god hjälp här i huset.”

En sten lyftes från Astelles hjärta, men hon tyckte något kändes konstigt. Hon kunde inte minnas frukosten alls och inte heller hur hon kom från ängen till huset.

”Hur ska vi göra med djuren?” frågade Astelle.

”Jag tror att vi måste sälja korna. Det är för mycket jobb med kor. Fären och grisen tror jag att vi orkar med, men vi måste ordna någonstans de kan vara när det blir kallt. Nu vill jag titta på din brännskada igen. Du har gjort ett bra jobb själv med magins hjälp och jag passade på att se över skadan när du sov, men nu är det dags igen.”

Esther baddade först Astelles kind och drog sedan loss ett mjukt skal från huden. Astelle tvingade sig till att inte känna något och Esther log.

”Du har en naturlig fallenhet för magi”, sa hon och började stryka på ett lager med salva från den lilla skålen hon haft med sig. ”Den här salvan blir som en andra hud, men vi får byta den några gånger om dagen för att påskynda läkningen. Du kan lugna dig med din magi nu, det kritiska är redan botat. Du har läkt ovanligt snabbt.”

”Salvan svalkar skönt”, sa Astelle. ”Hur ser jag ut?”

Esther gick och hämtade en liten spegel och Astelle betraktade sig själv. Hennes vänstra ansiktshalva var nästan som vanligt förutom att ögonbrynet var borta och huden var flammig. Hennes långa bruna hår hade klarat sig nästan helt, förutom en bit på höger sida som var hälften så långt som

tidigare med en tydlig markering där det brunnit av. *Om jag flätar håret, kanske det inte syns.* Högerhalvan av hennes ansikte var täckt med den vita salvan, men hon kunde ana att den var struken över en skrovlig yta.

”Huden kommer nog aldrig bli riktigt fin igen på högersidan, men du har klarat dig från allvarigare skador”, sa Esther och la undan spegeln.

Astelle kände sig trygg med tanterna. Zuulia hade lagat soppa till lunch och Astelle stod och diskade efter maten. Hon skulle göra sitt bästa för att hjälpa till och försöka lära sig så mycket om magi som möjligt. Hon hade fått låna en tunika av Zuulia som var den minsta av tanterna. Den kändes som ett tält och hon fäste upp ärmarna med några stygn, så att de inte skulle vara i vägen för hennes händer.

”Vet du när det är boskapsmarknad nästa gång?” frågade Esther.

”Det var en häromveckan nere i byn”, svarade Astelle. ”Så det blir nog att kolla med de andra byarna längre bort. Men jag vet inte när det kan vara.”

”Zuulia, kan du luska reda på det?” bad Esther.

”Alltid är det jag som ska ränna hit och dit”, gnällde Zuulia.

”Om jag känner dig rätt, kommer du inte att ränna någonstans”, sa Sarthan. ”Du flyger väl som vanligt.”

Zuulia grymtade ett litet jakande mummel och klev ut på gårdsplanen med en oljerock på sig. Esther drog med Astelle ut.

”Det här borde du titta på”, sa hon.

Zuulia stod en stund och koncentrerade sig innan en kall vind blåste in och moln började bildas ovanför. Ett lätt regn började falla och plötsligt kastade sig Zuulia upp i luften. Hon vinkade där uppifrån och flög sedan iväg, snabbt som en hare på flykt. Regnvädret följde med henne.

”Kan jag också lära mig det där?” frågade Astelle.

”Jag tror inte det”, sa Esther. ”Vi ser inga tecken på att du kan något om rörelsemagi, men man kan aldrig veta. Magin brukar inte visa sig förrän man blir äldre, så om du har tur, eller snarare om Ödets Gudinna vill dig väl, kanske det kommer. Vill du att jag ska spå dig?”

”Vad får du reda på då?”

”En massa saker. De flesta vill veta om de kommer att leva lyckligt och länge, men jag gillar inte att veta för mycket om vad som ska hända. Om man vet för mycket försöker man ändra något och så behöver man göra en ny spådom baserat på förändringarna. Men om du just vill veta om du kommer kunna hantera rörelsemagi, tror jag att jag borde kunna se det och sedan hålla tyst om resten.”

”Jag är orolig att min farbror vill göra mig illa om han upptäcker mig. Kan du spå mig om det också?”

”Jodå, slappna bara av och låt mig känna efter.”

Både Astelle och Esther slöt ögonen när Esther la sin hand på Astelles panna. Efter en liten stund tog Esther bort handen.

”Jag har spått dig och ser många olika möjligheter.” Esther såg obekvämt ut när hon berättade, men Astelle kunde inte förstå varför. ”Du är fortfarande ung och vissa av dina val i livet kan få ditt öde att ta oväntade

vägar.” Esther bytte sittställning. ”Men jag är ganska säker på att du även kommer att kunna hantera rörelsemagi en dag och att din farbror inte kommer att skada dig, förutsatt att du är försiktig.”

”Varför vrider du på dig så mycket när du berättar? Har du ont i rumpan?” undrade Astelle.

Esther suckade missnöjt. ”Jag låter som en billig spåkärning i ett marknadstält när jag försöker beskriva vad jag såg. Jag brukar se framtiden tydligare än vad jag gjorde nu, men allt bara snurrade omkring med olika platser och olika roller för dig. Det gick inte ihop helt enkelt, så det var väl tur att jag inte skulle spå dig på det vis man brukar.”

”Men jag bör vara försiktig med min farbror?”

Esther nickade och hummade.

Zuulia kom tillbaka till kvällsteet och såg sliten, men nöjd ut.

”Det är en boskapsmarknad i Teonar nu på veckoslutsdagen”, sa hon när hon klev in genom dörren. ”Det är en rejäl bit att gå, men man klarar det på en dag.”

”Du ja!” sa Sarthan.

”Börjar ni bli gamla?” sa Zuulia och log retsamt mot de äldre tanterna.

”Jag klarar nog av att gå”, sa Esther och vände sig mot Sarthan. ”Du och Astelle får börja röja upp i uthuset under tiden, så att grisen och fåren kan vara här på gården.”

Den natten sov Astelle på ängen. Under eftermiddagen hade hon och Sarthan rest ett tält så att Astelle skulle kunna sova nära sina djur. Hon hade bäddat med granris och så mycket filtar att det nästan blev bekvämt. Hon fick ha med sig en hund som vakt under natten och kände att det här nog skulle gå bra. Innan hon somnade hann hon tänka på sin döda familj som bara var aska lite längre ner på ängen. De kändes väldigt avlägsna, som ett varmt minne. Hon mindes sina gråtanfall från natten innan som att de hänt för länge sedan. *Undra om häxorna gjort något med mig när jag sov? Så att jag inte behöver tröstas hela tiden. Om de har gjort det, så är det lika bra. Jag saknar min familj, men Esther, Sarthan och Zuulia får bli min nya familj.* Astelle skickade en tanke till alla sina djur och önskade dem godnatt.

Boskap

agen därpå begav sig Zuulia och Esther iväg till Teonar med korna i följe för att kunna vara med på boskapsmarknaden den nästföljande dagen. Esther hade tagit mått på Astelle och hoppades att kunna få med sig lite kläder till henne i rätt storlek. Astelle blev vemodig när hon såg tanterna gå iväg med korna, men förstod att de inte skulle orka ta hand om alla djuren.

Det blev ett digert arbete för Astelle och Sarthan att röja i uthuset. En del av huset var byggt som en svinstia, men med åren hade tanterna samlat på sig enorma mängder prylar som fyllde varje tänkbar golvyta. Uthuset hade dock en vind som var dåligt utnyttjad och där ställde de upp det som verkade minst användbart. Många av sakerna hade tanterna fått för sina tjänster och de var uppmärksamma på vem som hade gett dem saken, när och varför. Tanterna åkte ofta på marknad för att sälja av gamla prylar, för att få pengar till att köpa mat för dagen, men uthuset var ändå fullt. De föredrog att få betalt med mat som stod sig och när Astelle varit där med sin mamma senast hade de haft med sig en rökt fårfiol.

Under veckoslutsdagen kom en man som bodde på en gård en bit bortom tanterna till huset. Astelle gömde sig, men satt och lyssnade i smyg när Sarthan tog emot honom. Han sa att han hade ett fult sår som värkte och att han kände sig febrig. Sarthan hummade och Astelle hörde henne rota i det stora medicinskåpet.

”Smörj med den här salvan två gånger om dagen, så här”, sa hon och det blev en liten paus. ”Och sedan gör du ett te på det här. Det ska koka ganska länge, tills det smakar riktigt beskt. Ta en matsked pulver till varje kopp. Drick tre koppar per dag för febern och värken. Sedan ska du ta en sked av det här på morgonen och kvällen under en vecka för att jaga det onda ur dig. Tja, ta den första skeden nu med en gång.”

Astelle hörde mannen stöna och hosta.

”Det smakade inte hallonsaft direkt!” sa han när han lugnat sig.

”Vill du hellre ha det?”

”Hjälper det?”

”Inte ett dugg, men det är mycket godare.” Sarthan skrattade och fortsatte. ”Fast det är faktiskt inte helt fel att dricka lite extra när man är sjuk, så ta du och drick hallonsaft också. Om du har det hemma.”

”Räcker det med en ost som betalning?”

”Tja, er ost är väldigt god”, svarade Sarthan avvaktande. ”Har ni någon färskost på gång?”

”Javisst. Vill du hellre ha det än vår lagrade?”

”Nja, jag tänkte om du överlever behandlingen, skulle vi gärna få besök i nästa vecka igen och få lite färskost.”

”Självklart”, svarade mannen och tackade för sig.

När mannen hade gått letade sig Astelle fram och såg precis hur Sarthan bytte skepnad från Esther till sig själv.

”Varför gjorde du dig till Esther när han var här?”

”De flesta vet att det är Esther som kan kroppens magi, så de skulle inte tro lika bra på medicinen om det vore jag som gav den. Men hon har redan lagt sin kunskap och magi i medicinen som han fick, så det kommer fungera bra ändå.”

”Vad fick han för medicin?”

”Han fick en salva som renar såret, pilbarkste för febern och Esthers gröna mixtur för sjukdomen som troligen skulle kunna döda honom om han inte kommit hit.”

”Vad är Esthers gröna mixtur?”

”Hon gör den på färskost som hon låter mögla på något speciellt sätt nere i källaren. Jag vet inte hur hon gör och varför det funkar, men hon brukar titta till sina ostar och se till att det bara är en sorts mögel på dem som hon hjälper med sin magi. Av möglet gör hon sedan sin mixtur som inte smakar hallonsaft. Men den hjälper mot en massa saker, exempelvis när det går troll i sår eller vissa allvarliga lungsjukdomar.”

”Tror du att hon kan lära mig?”

”Jag tror nog vi kommer att kunna lära dig allting med tiden”, skrockade Sarthan. ”Du är så nyfiken att hälften vore nog. Kom så tittar vi till ostarna.”

Sarthan lyfte en lucka i köksgolvet och de gick ner för en brant och överraskande lång trappa. Hon knäppte med fingrarna och trappan började lysa. Väl nere i källaren flyttade hon ljuset, så att det kom ifrån taket istället. Det var betydligt kallare i tanternas källare än vad Astelle kunde minnas från källaren i sitt gamla hem. Sarthan la den nya osten på en hylla. Det fanns en

hel del mat på hyllorna, mest korvar och en stor torkad skinka. Det fanns även en stor låda med potatis och lök.

”Burr, va kallt det är i er källare!” sa Astelle.

”Jo, maten står sig bättre då”, svarade Sarthan. ”Jag tror Zuulia har något knep i kombination med att den är så djup.”

Sarthan ledde Astelle till en dörr längst in i källaren.

”Det luktar lite skarpt här”, varnade hon och öppnade. Lukten var riktigt otäck, men Astelle stålsatte sig och tittade in. På ett antal hyllor låg blågrönmögliga ostar och stank. De var definitivt redo för att slängas långt ut i skogen om man bara vågade röra dem.

”Gör tant Esther medicin på det där äckelpäcket?” frågade Astelle och var lite rädd för att ostarna skulle anfalla henne.

Sarthan nickade skeptiskt. ”Det gör hon och det råkar fungera på något vis. Vissa blir knasiga i magen, men de flesta blir friska om de lyckas tvinga i sig mixturen.” Sarthan stängde dörren igen och de gick upp.

Nästa dag kom en kvinna och en man in på gårdsplanen. Astelle kände igen dem ifrån byn och var sugen på att springa fram och hälsa, men hon visste att hon behövde hålla sig dold, så hon stannade kvar i uthuset där de höll på att göra i ordning medan Sarthan gick ut för att prata med dem.

”Vi såg att Jean och Ilbas gård brunnit ner. Vi tänkte besöka dem. Vet ni vad som hänt?”

”Inte mer än så. När jag vaknade i förrgår kände jag brandlukten och gick en sväng för att se efter om det var någon skogsbrand eller så. Sedan

upptäckte jag att huset var borta och alla djuren. Troligen har de brunnit inne allihop.”

”Usch då”, sa kvinnan utan att veta hur hon skulle reagera. ”Men jag tyckte fåren var ute i hagen och betade, vaktade av två stora hundar.”

”Det verkar väldigt konstigt”, sa Sarthan strängt. ”Det fanns inga får på ängen när ni gick förbi.”

”Nej, det gjorde det inte”, sa mannen och kvinnan drömskt.

”Gå nu tillbaka till byn och berätta om branden. Jag har inte kunnat gå ner själv, för jag har varit ensam några dagar. Esther och Zuulia är iväg på boskapsmarknad för att köpa några får och kanske en gris. Vi får se vad de har råd med. Gå ner till byn och berätta.”

”Ja, det ska vi göra.” Mannen och kvinnan lät inte som sig själva, men de begav sig längs skogsstigen med långsamma steg. Plötsligt stannade de mitt i en rörelse.

”Astelle!” väste Sarthan. ”Vi måste springa före och gömma djuren.”

Mannen och kvinnan stod som statyer på stigen när de passerade.

”De kommer snart att kvickna till, men nu har vi ett försprång”, sa Sarthan.

Astelle lockade med sig fåren och hundarna ut i skogen och de satt blickstillta när mannen och kvinnan passerade.

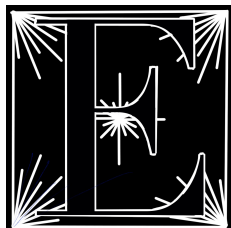
När faran var över släppte de djuren fria igen och gick tillbaka till huset.

”Brukar du ljuga sådär mycket?” frågade Astelle.

”Nej, jag ljugar så lite som möjligt, men ibland behöver man putsa på sanningen för att det ska passa ens behov. Nu vet de att vi är på väg att

skaffa djur, så ingen blir förvånad om de ser en gris eller några får hemma hos oss nästa gång.”

Zuulias brorsdotter

sther och Zuulia kom tillbaka på vilodagens kväll med en välfylld penningpung och ett stort bylte med kläder till Astelle. Kläderna passade ganska bra och var mycket finare än vad hon var van vid.

”Vi har ett litet problem med att vi behöver hålla Astelle gömd”, sa Sarthan när de senare satt och åt middag. ”Vi har fått två besök medan ni var borta. Tror ni Astelle är redo att lära sig den ljusmagi som behövs för att hon ska kunna se ut som någon annan?”

”Det skadar inte att börja öva”, sa Esther och nickade. ”Zuulia, vad skulle du säga om att få en brorsdotter som inneboende här?”

”Förutom att jag råkade elda upp min bror innan han skaffade barn, så låter det väl ganska rimligt”, svarade Zuulia och fyllde på sin soppskål.

Sarthan slöt ögonen och tog fram ett minne från längesedan. ”Du var tolv när vi tog hand om dig och hade rymt hemifrån. Om du istället hade varit några år yngre så...”

Astelle kände att ljuset förändrades runt sig och såg att hon plötsligt hade skimrande rött hår – samma färgton som Zuulia, men med mer lyster.

”Ungefär så borde en brorsdotter till dig se ut”, sa Sarthan nöjt.

”Har jag varit så söt?” frågade Zuulia.

”Nejdå, inte du, men din brorsdotter är det”, skrockade Sarthan och vände sig till Astelle. ”Vill du träffa din nya spegelbild?”

”Ja det är klart!”

Esther gick och hämtade en spegel så att Astelle skulle få betrakta sig själv. Synen i spegeln var som en blandning av en ung Zuulia och henne själv. Långt, rött hår i inbakade flätor, runt ett fräknigt ansikte som var lite rundare än hennes eget. Hon hade fått mer uppnäsa än tidigare och blå ögon. Den skadade huden på höger sida syntes inte. Astelle kände med pekfingret runt om i ansiktet. På vissa ställen sjönk fingret in i illusionen, som på nästippen och på kinden, medan den på de flesta ställen landade naturligt. Astelle skakade förundrat på huvudet.

”Ska jag lära mig att göra detta?”

Sarthan nickade. ”Vad tror du att Zuulias brorsdotter heter?”

”Astrid”, svarade Astelle och tanterna tyckte att det lät bra.

Nu började en hård träningsperiod i magi för Astelle. Det första hon behövde lära sig var att kanalisera energi så att hon inte tog den från sig själv. Hon hade en undermedveten känsla för hur detta skulle gå till, men hon var otränad på ljusmagi. Efter några veckor klarade hon dock av att skapa mörker på ett ställe för att få ljus på ett annat. Hon kunde även låta det bli kallt på ett ställe och ljust på ett annat, vilket var något som Sarthan inte klarade. Magiträningen blandades med mycket praktiskt arbete med fåren och grisen. De byggde en inhägnad på gårdsplanen till grisen och röjde upp i skogen, så att fåren skulle kunna beta där. Astelle var också ansvarig för att mjölka fåren och Esther började göra egen färskost. Så fort de kände att någon närmade sig huset fick Astelle gå och gömma sig för att inte avslöja sig.

När väl Astelle var säkrare på att kanalisera energier behövde hon lära sig hur hon skulle se ut. Sarthan berättade att de flesta själsmagiker kunde skapa minnesbilder som blev exakta. Hon kunde inte förklara hur det gick till på ett förståeligt sätt, men Esther tog fram sin kristallkula och grubblade en stund.

”Alla människor kan egentligen skapa minnesbilder, men de flesta gör det bara vid extrema situationer”, började Esther förklara. ”Du har säkert hemska minnesbilder av dina syskon från branden.”

”Ja, det glömmet jag nog aldrig.”

”Vi som är kunniga inom själens magi letar reda på samma sorts delar av minnet inom oss, så att vi slipper utsätta oss för något hemskt för att minnas. Sedan öppnar man sin själ helt och hållet för sina ögon, utan att tänka på vad det är de ser. När man gjort det ska man sluta ögonen och sin själ. Med lite träning ska minnesbilden fastna. Med tiden går det av sig självt.”

”Vad gör den där kristallkulan?” frågade Astelle.

”Allt möjligt skoj och en hel del ofog också”, svarade Esther. ”Framförallt rymmer den tjugosex häxors samlade kunskap. Alla som är kunniga inom själens magi kan lägga ner minnen i den och plocka fram minnen ur den” Esther slöt ögonen en stund till och nickade. ”Man kan göra minnen för kroppens andra sinnen också. Som ett perfekt ljudminne eller smakminne.”

Det tog några försök innan Astelle kom på hur hon skulle göra för att skapa minnesbilder, men när hon väl förstätt hur det gick till var det riktigt roligt. Hon provade att göra en minnesbild av Esther och satte sig sedan i

sitt rum för att rita upp det. Hon hade inte övat sig på att rita särskilt mycket, så pennan kändes ovan i hennes hand, men hon fick till ett fint porträtt ändå.

Sarthan gjorde sina illusioner så att Astelle fick Astrids ansikte och Astelle såg till att göra minnesbilder av alla möjliga ansiktsuttryck. Efter detta började träningen med att skapa illusioner. Från att ha endast skapat ljus började Astelle försöka få fram olika färger. Efter några veckor hade hon lärt sig att byta sina färger, så att hon fick blek fräknig hud och rödskimrande hår. Men att skapa intrycket av uppnäsan och de rundare kinderna var svårt. Hela hennes ansikte blev suddigt och såg onaturligt ut. Tanterna gav henne dock uppmuntrande ord och Sarthan sa att hon behövt träna i ett helt år för att komma lika långt som Astelle kommit på två månader. När ytterligare en månad gått började Astelles nya ansikte se naturligt ut och tanterna kunde berätta för folk att Zuulias brorsdotter Astrid flyttat in för att läras upp inom magi och sköta om djuren.

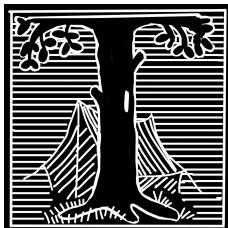
Esther besökte Astelles farbror för att komma överens om hur de skulle göra med ängarna. Farbrodern kunde inte ta hand om ägorna det här året, men sa att hans största son kunde flytta dit till våren. För en liten slant kom de överens om att tanternas får skulle kunna beta på ängarna under sommaren, men att de skulle få hitta nya betesmarker till nästa år.

Astelle kom in i en ny rutin där hon varje morgon klädde på sig Astrids ansikte. Hon gillade ansiktet och att hon slapp se sin skadade hud. Sedan

tog hon hand om djuren medan Zuulia ställde fram frukost. Sarthan och Esther brukade ligga och dra sig lite längre.

Zuulia passade på att lära Astelle några fiffiga magiknep i köket. När de skulle koka vatten, tog Zuulia värmeenergi från källaren och förde över till grytan. Astelle lärde sig själva knepet fort, men behövde öva en del för att kylan skulle sprida sig jämnt i källaren, så att det inte blev en isklump någonstans. En annan sak som Zuulia lärde henne var att prata och skriva mid'frah. Zuulia kom från grannlandet i väster och om Astrid skulle vara hennes brorsdotter behövde hon lära sig språket felfritt. Dessutom sa hon att de flesta böcker var skrivna på mid'frah, så det var inte så dumt att kunna om man ville läsa något annat än det man skrivit själv. Med hjälp av minnesknepen fick hon till rätt uttal snabbt och resten kom naturligt med tiden.

Nya grannar

idigt nästa vår kom Astelles farbror och kusin på besök och sa att de skulle börja timra ett hus på ängen. Sonen tyckte att det var lite kusligt med den förbrända murstocken som stod som en gravsten över den innebrända familjen.

”En gravsten är inget att vara rädd för”, sa Esther. ”Ni kan väl hacka in deras namn i murstocken så att det blir en riktig gravsten. Och skriva vad som hänt för att hedra deras minne.”

”Ja, man vinner inget på att vara rädd för döden”, sa Sarthan utan att låta helt övertygad.

”Vi tänkte timra ett enkelt hus till en början”, sa farbrodern. ”Är det några speciella träd ni vill att vi ska ta?”

Astelle, som höll sig dold i kammaren innanför köket, var lite rädd för farbrodern, men kunde inte tycka att han verkade särskilt elak när han pratade med tanterna.

”Det vore väldigt snällt om ni kunde ta träd nära vårt hus”, svarade Esther. ”Då kan vi ha bete till våra djur här.”

”Det blir för långt att släpa”, tyckte farbrodern. ”Jag tänkte att vi kanske kunde röja en äng åt er längs stigen.”

”Ja, det är ju ganska bra det också”, sa Esther lite besviknen.

När de lämnat huset kom Astelle fram.

”Jag tycker inte han verkar så hemsk som jag minns”, sa hon till Sarthan.

”Nej, han försöker hålla uppe en trevlig fasad. Men som själsmagiker kan man lära sig att se djupare in i folks själar och det finns sannerligen mycket falskt i den själen.”

”I så fall vill jag inte att de ska bygga på ängen.”

”Nej, men det är inte mycket vi kan göra åt saken”, sa Sarthan på sitt lite svävande sätt som antydde att det mycket väl fanns saker att göra.

”Tror du inte man kan skrämma bort dem på något sätt?”

”Mjo, nu när du säger det, men det vore väl inte snällt? Tror du verkligen att det var din farbror som satte eld på ert hus? Kan du vara säker?”

”Inte helt säker, men jag minns hur pappa och farbror grälade om att pappa fått den bästa marken och en gång tog farbror fram en kniv innan han lugnade sig.”

Sarthan funderade lite och sa att hon behövde diskutera det med Esther och Zuulia. Om de skulle använda magi för att skrämma bort släktingarna, var det sådant som kunde få dem att framstå som elaka häxor, vilket brukade leda till att de behövde flytta förr eller senare.

”Hur skulle du vilja skrämma dem?” frågade hon sedan.

”Jag skulle vilja att de fick uppleva elden och se mina förbrända syskon.” Astelle kände sig riktigt hämndlysten för första gången i sitt liv. ”Kan man skapa drömmar där deras värld står i brand och de brända kropparna går omkring?”

”Allt är möjligt i drömmens värld”, log Sarthan. ”Om du sedan fyller på med lite illusioner när de vaknat, så kommer det nog sätta fina spår.”

Tanterna diskuterade om det var rätt att skrämma bort Astelles kusin från ängen och kom fram till att det var lite opraktiskt att ha hennes släkt räknandes i närheten. Om det sedan var så illa att det var farbrodern som bränt ner huset, så hade han ingen rätt till marken. Egentligen hade han inte det ändå, eftersom Astelle överlevt branden, men de behövde hålla hennes identitet hemlig. Sarthan fick lov att hjälpa Astelle att skrämma bort släkten.

Astelle började öva på att göra illusioner av sina syskons förbrända kroppar och hur de gick omkring bland lågorna. Figurerna blev suddiga och rörde sig stelt, men det gjorde det nästan ännu kusligare.

”Hur gör man för att komma in i någons drömmar?” frågade hon efter några dagar.

”Att komma in i någons drömmar är överraskande lätt”, svarade Sarthan. ”När vi är vakna kan vi kontrollera våra tankar och alla kan om vi vill tränga bort tankar som inte passar in. Men i drömmarna kan allt hända och alla drömmer ju mardrömmar ibland.”

”Men hur ska jag göra?”

”Börja med att sträcka ut ditt sinne mot mig. Vad känner du?”

Astelle slöt ögonen och sträckte ut sitt sinne. Hon hade svårt att beskriva vad hon kände.

”Jag känner att det är din själ”, svarade hon osäkert.

”Sträck ut din själ till Esther istället. Och försök känna efter varför du vet att det är hennes själ och inte min. Vad är lika, vad är olikt?”

Astelle hittade Esthers själ ute på gårdsplanen och började fundera på vad hon kände. Till en början var det som att titta på ett ark som någon spillt ut en massa färg på, fast det hela var i ständig rörelse. Efter en stund gick hon tillbaka och granskade Sarthans själ igen. Hon såg att vissa saker fanns hos båda, medan andra var helt olika. Hon testade att sträcka ut sin själ till Zuulia istället och såg att hennes själ var rörligare.

”Blir du något klokare?” frågade Sarthan efter en stund.

”Jag vet inte. Det känns som att jag ser vissa mönster som är gemensamma. Det som gör att jag vet att ni är människor och inte hundar. Sedan ser jag vissa likheter och olikheter, men mest känns det rörigt.”

”Du kommer att lära dig med tiden, men i början är det lite som att komma in i en skog utan att ens förstå vad ett träd är. När man väl lärt sig, blir allting tydligt, man ser skillnad på en björk och en ek eller förstår att ett litet skott med tre blad kan bli ett stort träd med tiden, medan grässtrået aldrig blir mer än ett grässtrå.”

”Men hur ska jag lära mig hitta i själar?”

”Jag hjälper dig. Nu ska jag göra så att du får tillgång till vad jag ser. Slut ögonen och sträck ut din själ mot mig.”

Astelle märkte att en del av Sarthans själ hade förändrats, så att hon kunde gå djupare in i den.

”Lägg märke till var du är och letar någonstans i min själ nu”, sa Sarthan. ”För du kommer att hitta samma ställe i andra människosjälar också, men de kan se lite annorlunda ut. Gå nu djupare, så kommer du att se ut genom mina ögon.”

Astelle såg plötsligt sig själv utifrån. Det var kusligt – inte alls som en spegel utan helt verkligt, förutom att hon inte kunde styra vart ögonen tittade.

”Nu tänker jag blunda”, sa Sarthan och Astelle slutade se. ”Nu vill jag att du spelar upp en dröm för mig.”

Astelle tvekade ett ögonblick och insåg att hela minnet från den hemska natten när hennes hus brann var undangömt som ett perfekt minne, med ljud, lukt, smärta och synintryck. Hon började vid ögonblicket då liemannen petade på henne med liens skaft. Hon kom inte mycket längre innan hon avbröt sig. Det var alltför jobbigt att leva sig in i bilderna med hennes förbrända syskon och samtidigt återuppleva smärtan från elden.

”Jag klarar det inte!” flämtade hon.

”Jodå vännen, med lite träning”, sa Sarthan. ”Det är hemska minnesbilder du har, men jag måste lära dig om hur du hittar till hörseln också.”

”Smärtan och luktsinnet också?”

”Det går det med, men det kan vara svårt för dig att koncentrera dig om du återupplever smärtan. Som mardröm räcker ljud och bild gott.”

Astelle pustade ut. När hon övat på att göra illusionerna av sina förbrända syskon, hade hon inte tänkt på smärtan och det hade gått ganska bra. Men även om smärtan hade varit rolig att dela, var det inget hon ville återuppleva.

”Nu ska jag öppna upp min hörsel för dig”, sa Sarthan och Astelle gjorde på samma sätt som hon gjort tidigare. Hon hittade ett ställe som hon kunde

gå djupare in i och försökte komma ihåg ett ljudminne. Det enda hon kom på var ljudet av den våldsamma elden som dånade.

”Där har du det”, sa Sarthan nöjt. ”Du lär dig väldigt fort, men nu får det vara nog för idag.”

”Men hur fungerar det i drömmen?”

”Just det, i drömmen är alla sinnen nästan lika öppna som mina var för dig nu. Jag tycker du kan öva på Zuulia någon natt.”

”Med mina elddrömmar?” frågade Astelle.

”Absolut inte! Försök skapa en minnessekvens av något trevligt. Som en fågel som kvittrar i skogen eller något sådant. Nej, en elddröm för Zuulia skulle kunna bli farlig.”

Två dagar senare frågade en väldigt trött Astelle om Zuulia sovit gott under natten när de skulle äta frukost. Zuulia tittade fundersamt på henne och svarade.

”Jag har drömt om en fänig hare som sjungit som en koltrast hela natten. Visst är det tokigt hur man kan drömma?”

Astelle kände sig nöjd efter sitt nattliga slit och höll bara med henne. Första natten hade hon inte kommit igenom Zuulias undermedvetna barriärer, men den andra natten hade det fungerat.

Astelles kusin hade tagit hjälp av två skogshuggare och snart hade de fått fram timmer till huset. Han planerade för två små rum och ett loft till en början, men med tiden tänkte han att det skulle finnas rum för djur och en

hel familj. De sov i ett litet tält på ängen för att snabbt kunna komma igång på morgonen. En dag kom kusinen och frågade Sarthan om hon trodde de kunde återanvända stenarna från den gamla murstocken till den nya.

”Nej, det tycker jag inte”, sa Sarthan. ”Det är nog bäst att låta den stå, som vi tidigare pratade om. Som en minnessten över dina släktingar.”

”Det känns bara så onödigt att köpa tegel och frakta hit det.”

”Du gör som du vill”, sa Sarthan. ”Men om du kom hit för råd, så har du fått ett som du inte ville ha.”

Kusinen anlidade en murare som plockade ner den gamla murstocken för att börja bygga upp en ny där det nya huset skulle stå. När väl den gamla murstocken var riven tyckte Astelle att det var dags att visa kusinen att han borde haft mer respekt för hennes familj. Mitt i natten gick hon och satte sig i skogsbrynet där hon hade uppsikt över tältet, det nya huset och platsen där det gamla legat. Hon sträckte ut sitt sinne och kunde känna att alla tre låg och sov efter dagens hårda arbete. Hon märkte att kusinens själ hade vissa delar som liknade hennes egen familjs själar och hon funderade på om det var rätt att skrämma honom. De var ju ändå släkt. Efter ett tag blev hans själ oroligare, tecknet på att han börjat drömma. En av skogshuggarna drömde också och Astelle kom på att det vore kusligt att låta båda två drömma samma dröm. Hon försökte och kände att hon fick kontakt med båda själarna. Hon projicerade minnet av liemannen som petade på henne i deras sinnen. Lågorna dånade runt omkring och hennes syskons förbrända kroppar låg stelt i sina sängar. Hon märkte snart hur både kusinen och skogshuggaren vaknade. Nu var det dags för steg två. Hon gjorde en illusion

av sina förbrända syskon som stod utanför tältet insvepta i eld. Hon hörde röster från tältet och såg hur de tre rusade ut på bara fötter för att ställa sig och flämta en bit ifrån. Astelle lät illusionerna gå med stapplande steg till nybygget där det snabbt blossade upp en eld som sedan ersattes med djupaste mörker.

”Du får hitta någon annan som hjälper dig”, sa den ene skogshuggaren till Astelles kusin. Den andre nickade.

”Jag stannar inte bland de här spökena längre än vad jag måste!”

Det dröjde inte länge förrän skogshuggarna klätt på sig och packat sina stora rygsäckar.

”Vi är ledsna”, sa den ene. ”Men vi såg alla tre samma sak. Om inte det där var ett illavarslande tecken så vet jag inte hur de ska se ut. Om du bygger ett hus här, kommer spökena elda upp det innan sommaren är slut.”

Kusinen satte sig utanför sitt tält och suckade. Han skulle nog inte sova mer den natten tänkte Astelle och begav sig tyst därifrån.

Tidigt nästa morgon knackade kusinen på och berättade om sina upplevelser. Han såg helt förstörd ut, men Astelle, som höll sig utom synhåll, kände bara på sin skadade kind och tänkte att det var hennes minnen han fått dela. Kusinen kom dock tillbaka tillsammans med farbrodern en gång för att kontrollera att det fortsatte att spöka. Astelle såg till att de inte blev besvikna och de meddelade därefter att de inte tänkte fortsätta med husplanerna och gav tanterna fritt tillträde till ängen för bete tills vidare.